

на злочестыйтъ боляринъ Владимира,, — “Владимиръ? Възможно ли е? Тейко ми е приказвалъ че той загинялъ неизвестно., — “Той не е вече на тозь свѣтъ, рекълъ Свято-славъ, но слушай: Ты не помнишь, но все трѣба да си слушала за онѣзи вълненія и размирства, които двѣ години непрѣстанно и по-напрѣдъ деветъ години смущавали спокойствието на нашето царство. Тогазь нѣкои знамениты боляры встаняли съ Иванкж противу законнж-тж власть, и Иванко невадѣйно убилъ избавителя на Българско-то царство отъ грѣцкж-тж власть, най родолюбивый-тъ господарь на свѣтъ-тъ. Но скоро гнѣвъ-тъ Божій наказалъ мятежници-тъ и Петъръ III разсѣялъ като прахъ тѣхны-тъ съучастници, и кръвъ-та на мятежници-тъ ся пролѣла отъ царскы-тъ мечници на високий Гарванецъ. Тогава мой тейко по нѣкое си съвършено лъжовно подозрѣние, былъ уловенъ и турнжтъ подъ стражж. Той ималъ злоковарны неприятелы, които прѣдставили лъжливы доказательства за мнимото негово съучастіе съ цареубійць-тъ. Мой тейко ся оправялъ и клелъ ся въ невинность-тж си, но обстоятелства-та го осждали и рѣка-та на Высокий-тъ Сждія была готова да подпише смъртъ-тж му, надежда-та исчезнала отъ душж-тж на невинный-тъ и само единъ Богъ можалъ да го избави—и го избавилъ. Вѣренъ пріятель му отворилъ тъмничны-тъ врата и тейко ми побѣгнжлъ скритомъ изъ Търново, като зель съ себе си най вѣрны-тъ отъ слугы-тъ си и мене дванадесетъ годишенъ единчккъ сынъ. Но въ прѣдѣлы-тъ на Българіиж нѣмаше за насъ безопасность, така и ный ся отдалечихмы въ онѣзи странж дѣто величественный Дунавъ ся излива въ Черното моръ, дѣто живѣяжтъ многочисленны народы—народы суевѣрцы но страннолюбивы. Тѣ ны пріехж пріятелскы тамо и ный около шесть години живѣяжхмы съ тѣхъ много добръ, и нѣмахмы въ нищо оскудность, само що непрѣстаняж грижж имажмы за мило-то си отечество. Съдахмы край море-то и